

Černý scénář

Miloš Balabán

Německý vicekancléř Sigmar Gabriel reagoval na výsledky rakouských prezidentských voleb natěšeně slovy, že mu spadl kámen ze srdce. Určitě nebyl sám. Přesto – jásat nad těmi bezmála padesáti procenty, která prohravší Hofer stejně získal a jež signalizují očekávatelné změny na rakouské politické scéně po příštích parlamentních volbách, není moc moudré.

Náladu přitom nezvedá ani výsledek italského referenda. Levicový premiér Renzi se fakticky přidává k neúspěšnému francouzskému prezidentu Hollandovi. Připomeňme ještě, že v létě po brexitu skončil britský premiér Cameron. V Evropě tedy evidentně probíhá zrychlená a v mnoha ohledech nedobrovolná obměna politických lídrů jako jistý odraz politické krize konkrétních zemí i EU jako celku.

Italští voliči neřešili vlastní téma referenda, ale nespokojeně reagovali na vnitřní ekonomickou a sociální situaci. Itálie je nyní podle statistik na úrovni roku 2000. Takže šestnáct let fakticky nevykázala žádný růst.

Státní dluh v poměru k HDP dosahuje 133 procent, italské banky zápolí s obrovskými problémy, zemi sužuje velká nezaměstnanost a navíc se musí vyrovnávat s rostoucím přílivem nelegálních migrantů.

Otázkou ovšem je, nakolik se budou tyto vážné problémy řešit za situace, že Itálii čekají měsíce politické nestability, jež se navíc může přenést i na celou Evropskou unii.

Francouzský ekonom Jacques Sapir v interview listu Figaro Vox napsal, že pokud by pak dokonce došlo k odchodu Itálie z eurozóny, Unii by nezbylo než spustit radikální reformy s přizváním všech členů k podpisu nové základní smlouvy.

Alternativou už je pak jen rozpad EU. V sázce je tak po italském referendu mnohem víc, než si možná politici jsou ochotni připustit.

(Autor je bezpečnostní analytik)